

ΡΟΜΑΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηκκόσα ιερά,
δραΐσις και φιλοπατρία.

!

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Για τα ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Δεκατρείς του μηνός Σεπτεμβρίου
και χαράς έκλογής σωτηρίου.

!

Όκτακόσα δεκατρία
κι' ήουχά? ή μαγγαρία.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Μέριχσε, μαύρη θάλασσα, μέριχσε να περάση
ένας καλούμενος Κωστής
και της Κορδόνας παλαιστής,
που ήλθε για δήμαρχος των Αθηνών να δράση.

Κυήητε, μαύρα δάκρυα, 'στόν ποταμό τον μαύρο,
μέριχσε, μαύρη θάλασσα, 'στόν ρήτορα τον λαύρο,
πούχε τον γέρο Κόρδονα ταμπούρι του κι' άσπίδα
και τον έφώναζαν πολλοί ζοζό και κατσαρίδα.

Κλάψετε τώρα θλιβερά,
του Κορδονιού λακέδες,
σε κάθε σκύλου την ύδρα
δεθήτε τενεκέδες.

Μαυρίλα 'πλάκωσε πολλή,
κλάψτε, κορδονομάναις,
και μέσ 'στ' αυτιά του μπαμπαλή
κτυπήσετε ροκάναις.

Σκεπάζουν μύραις συμφορές
τά θλιβερά Κορδόνι,
σωπαίνουν γλώσσαις λιγεραις
και των θεσμών τάηδόνι.

Με του λαού την έκλογή,
φιλόδημοι, τρυφήσετε,
και σε κατσίκι και τραγι
κουδοῦνι μὴν άφήσετε.

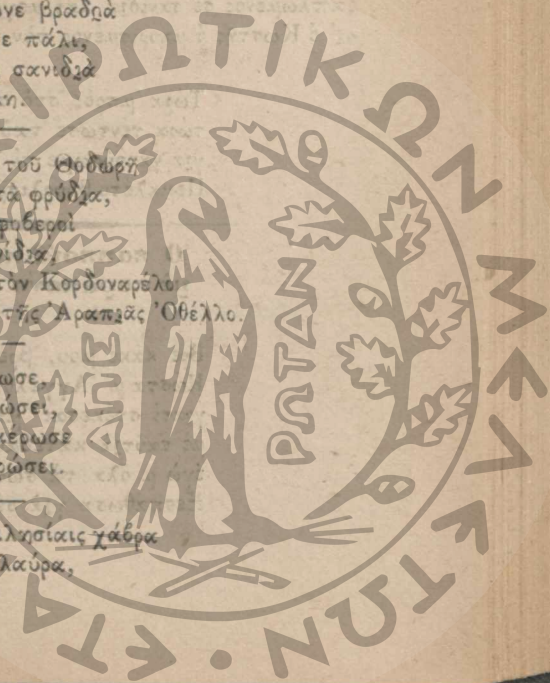
Από των άσπρων των κουχιών
τον Δήμαρχο περνάτε,
και με κουδούναις κατσικιών
τον Κορδονά ξυπνάτε.

Μαυρίλας 'σίμωνε βραδρά
κι' ό γέρος τώπε πάλι,
κι' οι σανιδάδες σανιδά
έφάγανε μεγάλη.

Μαυρίζουν και του Θεόδωρου
τά κάτασπρα τα φρύδια,
και σανιδάδες σιδερέι
πετοῦνε πά σανιδά,
σαν είδαν οι κακόμοιροι με τον Κορδοναρέλο
τον άγγελό τους τον Κωστή της Αραπαζ 'Οθέλλο.

Π.— Κυριακή 'ξημέρωσε,
μὴν είχε 'ξημερώσει,
κι' ό Κόρδονος έκέρωσε
και τάχε κακάρωσε.

Κυριακή 'ξημέρωσε, 'στ'ης Εκκλησιαίς χάδρα
και ψηφοφόρων λαύρα,

και 'στών 'Αγγελουπουλαρο, πούχει μια γλώσσα μέλι,
'πίσω κι' εμπρός, κατόμυχοι 'φτερούγιζαν άγγέλοι.

Φ.—Κυριακή 'ξημέρωσε... πατριωτών θυσιάζει
και μες 'στης 'Εκκλησίας
μπαινουν και βγαίνουν έλκογες,
πλήθος λαού κυρίου,
και μαινεται πρό της σιγής
του θυσιαστηρίου.

Της Κυριακής ημέρα και πανήγυρις τερπνή!...
ψηφοφόροι μπαινοβγαίνουν,
κι' ως θυμιάμα πηγαίνουν
τ'αυς εικόνας των αγίων των τσιγγάρων οι καπνοί.

Νά! των ψήφων ο λαός,
και μυρίζει π'ας ναός
μ' άποτσιγάρα και γόπες...
ξύσου, γέρο, που μάς τώπες.

Π.—'Οποία νίκη πάνδημος! τί χαλασμός Κυρίου!...
βλέπεις το σπῆτι το γνωστό της τρίτης Σεπτεμβρίου;
Βλέπεις το σπῆτι, Φασουλῆ,
κι' εκείνο το μπαλκόνι,
που κάθε τόσο μάς 'μιλεί
κι' άπίστους κεραυνώνει;

'Ενας γέρος είναι μέσχα και το λέει και το λέει
και μοιρολογεί και κλαίει.

'Ενας γέρος είναι μέσχα, φύλαξ των θεσμών και δράκος,
που μαζεύει το καθένα του Συντάγματός μας ράκος.

'Ενας γέρος είναι μέσχα, δυνάτος 'στους δυνάτους,
ένος γέρος είναι μέσχα κι' έχει τώρα πυρετούς,
κι' οι γιατροί τον τριγυρίζουν
και κινέιν τον ποτίζουν,
και μάς λέν: ο γέρος τώπες με μαράζι και καύμο
της μυρίλας το φαρμάκι, που καθίζει 'στό λαμό.

Φ.— Βλέπεις το μεγάλο σπῆτι,
που Συντάγματα κηρύττει;
'Ενας γέρος είναι μέσχα, Περικλέτο φουκαρά,
ξαπλωμένος σ'ε σκνίδια και μεγάλα πατερά,
κι' ο Κωστής ο μυυρισμένος τον κυττάζει θλιβερά.

Τώρα 'μπρός 'στό σπῆτι στάσου,
τώρα τεντώσε ταύτιά σου
για νακούσωμε τί λένε,
Περικλέτο βουρλισμένε.

**Ο παππούλης όμιλεί
με παράπονο πολύ.**

Βρέ κακέ μου, βρέ καλέ μου,
Κόστα μ' 'Αγγελόπουλέ μου,
γιατί στέκεσαι 'μπροστά μου
με ταύτιά κατεβασμένα;
έγω μ' όλα τα σώσά μου
εξεσπάθωσα για σένα.

Πώς κατήντησες, χρυσό μου;... πώς σ' έμαύρισαν σκιά
δός μου πίσω τα σκνίδια, δός μου και τα πατερά,
δέν έπιάσανε και τώρα σ'αν την άλλη τη φορά.

Δέν σ' έσύστησα με γλύκα
και με ζήλο 'στό Κορδόνι;
για χατήρι σου δέν 'έγινε
δρό φοραίς εις το μπαλκόνι;

Και το Σάββατο το βράδυ μ' έλο μου τον πυρετό
μήπως πάλι δέν 'έγινε και δέν είπα το και τό;
Δέν σ' έσκέπασε, Κωστή, του σεπτού πατρός ή σκεπή,
και με λόγια μου τρανά
δέν σ' έσύστησα ξανά
για δραστήριο παιδί και για νέον όπως πρέπει;

Μη τα πλήθη της Κορδόνας χάριν σου δέν τάσεις;
'στην άρχή σ'αν Σφιγξ 'μιλούσα και τα ξερομάστυχα,
μά κατόπιν, άγγελέ μου, δέν έφώναζα προθύμως
πως των 'Αθηνών ο Δῆμος
'στά δικά σου χέρια μόνο
θα προκόψη σ' ένα χρόνο;

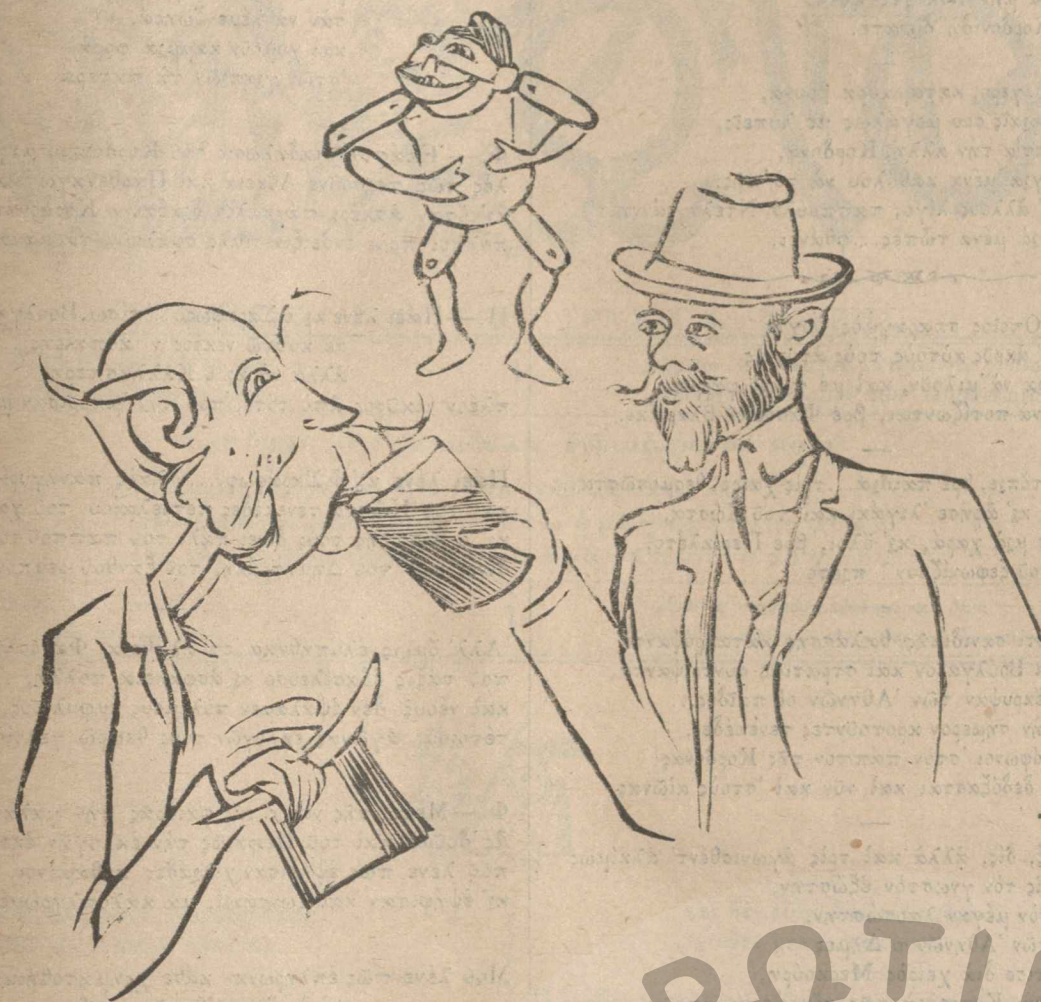
Δρό φοραίς για σέ δέν τώπα, και το Σάββατο το βράδυ
δέν άνεφερα κι' εκείνον τον αρχαίο Μιλτιάδη,
και σ'ε τάφους Μαραθώνων
έτριξαν όσ'τα προγόνους;

Με τους τρεις εκείνους λόγους δέν έσκήπτισαν κι' οι άλλοι
τώπ' ο γέρος, τώπ' ο γέρος, δέν έφώναζαν τα πλήθη;
τώπ' ο γέρος, δέν φωνάζουν κι' έως τώρ' από παντού;
Κόστα μου, τί νά σου κάνω;... λάθος και γιαγιάς είναι!

Μη μου κλαίς, χρυσό μου, σόπα,
τρείς φοραίς για σένα τώπα,
μά του κάκου, μά του κάκου...
τώρα τενεκέδες άκου,
κι' από τούτους όπου τρώς
δώσε τους μισούς κι' έμένα
του προστάτου σου πατρός,
όπου τώπες τρίς για σένα.

Τί κακό, Κωστή, κι' εκείνο!...
μάχω θερμή μέσχα 'στ' άλλα,
κι' έλα δώσε μου κινέιν,
άλλα πιε και σύ μάς στάλα,
για να λέν αυτοί κι' εκείνοι
το πιπίνι το πιπίνι
το πικρό που πίνω πίνει.

Μη σκάνης, 'Αρχάκι μου, για την μυυρίλ' αυτή,
κι' αν Δήμαρχο δέν σ' έβγαλα, μά σ' έχω βουλευτή.
Ευλόγως αηδόνιζε μ' έμας τας αηδόνες,
της μπόρας δέν της σκιάζονταν, γεροβλασσανοί,
κι' αν εζ' άρχης δέν σούβαλα την βούλα της Κορδόνας,
μά σ' όλα τα πικινίδια μου κρατώ και πισινή.

'Ορεθούρ, 'Αρχή μου,
ορεθούρ, άρχή μου,
κι' φίλτατε κι' ήμέτερε... τραβώ στην Κηφισιά,
κι' έλα 'στους τενεκέδες μας να γίνη μοιρασιά.

**Τάδε λέγει στοναχών
Δήμαρχος επίλαχών.**

Πουλάκι ξένο,
κυνηγημένο
και μυυρισμένο,
που να κρυφτώ;

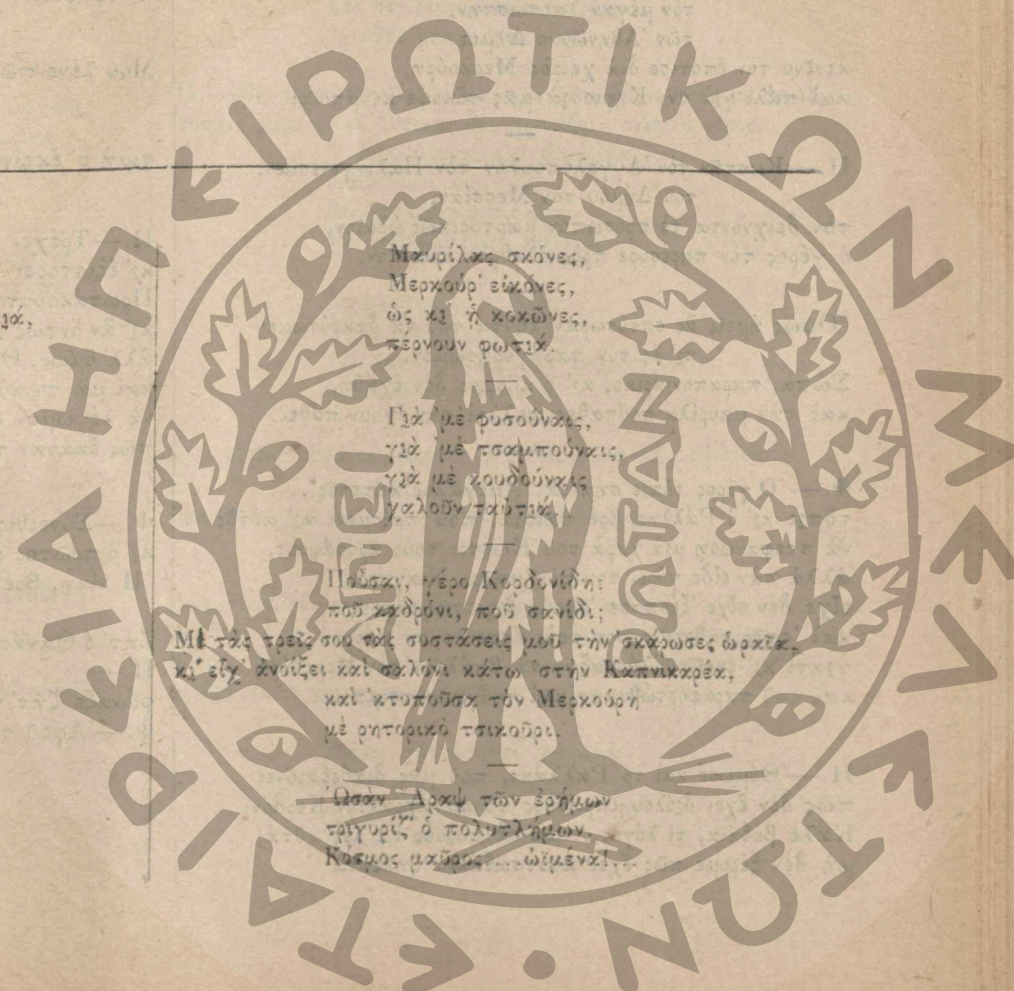
Πώς ύποφερό!
μάς τώπες, γέρο,
και σ'ε συγχάρω
θερμά γι' αυτό.

Μυυρίλας σκάνες,
Μερούρ εικόνες,
ώς κι' ή κακόνες,
περνουν ρωτικά.

Για με ρυτούναι,
για με παμπουνάει,
για με κουδούναι
γκλούν ταύτια.

Πάσα, γέρο Κορδονίδη;
που κορδόνι, που σκνίδι;
Με τα τρία σου τας συστάσεις μου την ακαωσες άραξία,
κι' εγ' ανόζει και σκάνη κάτω στην Καπνικαρέα,
και 'αυτοψαχ τον Μερούρη
με ρητορικό τσιγκούρι.

Όσον 'Αρχή των ερήμων
ταίγυρι, ο πολυτήμον,
Κόστας μαζεύει... ώμενχι!

μὰ καλλίτερα γιὰ 'μένα
νὰ μὴν τῶλεγεσ ποτέ,
Κορδονίδη δυνατέ.

Κύττα τριγύρω, γέρο, κατὰμαυρα βουνά,
μὲ τῆς παρηγοριᾶς σου μεγάλως μὲ λυπεῖς,
καὶ τὴν τετραετία τὴν ἄλλη, Κορδονά,
δὲν θέλω πιά γιὰ 'μένα καθόλου νὰ τὸ 'πῃς.
'Πές το καὶ γι' ἄλλους λίγο, παππούλη Ντεληγιάννη,
γιὰ 'μένα τῶπες... φθάνει.

Π.— Ὅποιος σπαραγμός ψυχῆς
ν' ἀκοῦς αὐτοὺς τοὺς ἀτυχεῖς
μὲ τέτοια λόγια νὰ 'μιλοῦν, καὶ μὲ πικρὸ φαρμάκι
κί' οἱ θεοὶ τῶν νὰ ποτίζονται, βρέ Φασουλῆ βλαμάκι.

Φ.— Ὁ γέρος τῶπες, βρέ παιδιά... τρεῖς χαῖρε, θεσμοσῶστα...
ὁ γέρος τῶπες, κί' ἄφησε 'λιγάκι καὶ τοῦ Κώστα.
'Ὁ γέρος τῶπες μιά χαρά, κί' ὅλοι, βρέ Περικλέτο,
τοῦ ξεφωνίζουν : πζέτο.

Π.— Τὸν κύματι σανιδικῆς θαλάσσης κατακρύψαντα
διώκτην πάλαι Βούλγαρον καὶ στρατιάς συντρίψαντα,
ὑπὸ μαυρίλαν ἔκρυψαν τῶν Ἀθηνῶν οἱ παῖδες...
διὸ κί' ἐμεῖς τὴν σήμερον κροτοῦντες τενεκέδες,
ἄσωμεν μεγαλόφωνοι 'στὸν πάππον τῆς Κορδονάς:
λαὸς λαμπρῶς δεδόξασται καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Φ.— Τὸν ἀπαῖ, δὶς, ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἀγωνισθέντ' ἀλκίμως
εἰς τὸν γνωστὸν ἐξώστην,
τὸν μέγαν λαοσώστην,
τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δῆμος
κινῖνο τὸν ἐπότησε διὰ χειρὸς Μερκούρη,
καὶ πάλι γιὰ τὴν Κηφισσιὰ μᾶς τῶκυψε κουμποῦρι.

Π.— Κωστὴν τὸν Ἀγγελόπουλον τὸν Παλιγγενεσίαν,
τοῦ Δήμου τὸν Μεσσίαν,
τὸν δείχνοντα τὸ πρόσωπον μαρτυρικῶς ὥρατον,
ὁ γέρος τὸν παρέσυρε πρὸς ὄλεθρον μοιραῖον.

Ὅμως ἡμεῖς ἂς σπεύσωμεν κοντὰ του νὰ δακρύσωμεν
κί' ἔς τὸν παρηγορήσωμεν.
Σώπα, παραπονιάρικο, κί' ὁ κόσμος δὲν ἔχῃθη,
καὶ τὴν μαυρίλα ποῦπαθες πολλοὶ τὴν ἔχουν πάθει.

Φ.— Ὁ γέρος τῶπες σήμερα... μέγας κοπετός!...
τῶπες κί' ὁ Ράλλης, βρέ παιδιά, ποῦ 'πρόσμενε κί' αὐτὸς
νὰ στεφανώσῃ μιά χαρά τοῦ Κώστα τοὺς κροτάφους,
ἀλλὰ σὰν εἶδε γύρω του τὸν μαῦρο Νιαγάρᾳ,
εἶχε δὲν εἶχε 'ξέσπασε 'στοὺς δημοσιογράφους
καὶ 'στῆς καθαριότητος τοὺς ἔστειλε τὰ κάρρα,
γιατὶ κί' ἐκεῖνοι 'λύσσαξαν νὰ βγάλουν τὸν Μερκούρη
καὶ τοῦ παραφορτώθηκαν καὶ τοῦγιναν τσιμποῦρι.

Π.— Θύμωσε καὶ τὸ Ραλλάκι, ποῦ μᾶς διαβεβαιώνει
πῶς δὲν ἔχει δρόλου μπράβους τὸ πανάχραντον Κορδόνι.
Καλὲ βέβαια, τί λόγος... μὰ σὲ ποιοὺς τὰ λές αὐτά;...
μὴ δὲν ξέρομε πῶς ἔχει κουτσαβάκια ζηλευτά

κί' ἀνταμάκια ντιστεγκέ;
μόνο ποῦναι λίγο γκέ,
σὰν νὰ λέμε ζωηρά,
καὶ χυμοῦν καμμιὰ φορὰ
'στῶν γραπτιῶν τὰ πατερά.

Φ.— Ἐκάστη διαδήλωσις τοῦ Κορδονίου μαγεῖ...
λές πῶς περνοῦνε Λύκεια καὶ Παρθεναγωγεῖα,
κί' ὅταν ἀσκέρι πάγκαλον διαβαίνει Κορδονάτων
πολλοὶ πρὸς ἐνδείξιν τιμῆς σφαιλοῦν τὰ μπαζιὰ του.

Π.— Πάει λένε κί' ὁ Σαράφωφ... πίσω, Βούλγαρε καὶ Κορδόνι,
σὲ κυτῶ νεκρὸς ν' ἀσπαίρης...
ἀλλὰ νὰ κί' ὁ Καλλιησπέρης
πλέον μαῦρος ἀπὸ τότε, ποῦ τὸν 'μαύρισαν μὲ φούμο.

Πάει λένε κί' ὁ Σαράφωφ... ὁ λαὸς πανηγυρίζει,
καὶ τοῦ Κώστα τενεκέδες πετρελαίου τοῦ χαρίζε,
κί' ὁ Κωστῆς τοὺς δίνει πάλι τοῦ παπποῦ τοῦ καπετάνου,
δίνει καὶ τοῦ Δημητράκη, τοῦ ξανθοῦ ρεμπουμπλικάνου.

'Αλλ' ὅμως ἐλυπήθηκα 'στ' ἀλήθεια, Φασουλῆ,
ποῦ τάξις ἐθαύλευσε κί' ἀσφάλεια πολλή,
καὶ νέους δὲν ἐφάλαμεν πολέμους ἐμφυλίου...
τέτοιους ἀγῶνας ἐκλογῶν τοὺς θεωρῶ γελοίους.

Φ.— Μετὰ τῆς νίκης τῆς φαιδράς τὴν γαλανὴν γαλῆν
ἔς 'δούμε καὶ τοῦ Πειραιῶς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην,
ποῦ λένε πῶς ἐψήφισαν χιλιάδες πεθαμένοι,
κί' ἐψήφισαν καὶ ζωντανοί, μὰ καλοπληρωμένοι.

Μοῦ λένε πῶς ἐπλήρωναν κάθε χρηματοθήκην,
κί' ἂν ὄντως 'βγοῦν ἀληθινὰ
τὰ νέα κλέη τὰ τρανά,
τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦδωσαν, τιμὴ σ' αὐτοὺς ποῦ 'πῆραν.

Π.— Τρέχει λαὸς τοῦ Πειραιῶς 'στὸν Ἀντιόχειαν
κί' ἐξιστορεῖ λεπτομερῶς τῆς ἐκλογῆς τὰ κλέα.
Πρωτάκουστος ἡ δόξα τῆς παντοτεινῆς κί' ἀγῆρας,
κί' ἂν ὄντως διακλυεῖται τῆς ἐκλογῆς τὸ κύρος,
ἀλλ' ὅμως, θέμις σὺ Θεά, νὰ μὴν τὴν ἀκυρώσῃς
καὶ μὴ τοιαύτης ἐκλογῆς τὴν ἀγῆλην ἀμαυρώσῃς,
νὰ λέγωμεν εἰς τῶν θεσμῶν τὸν εὐαγῆ λειμῶνα
πῶς ἔκαναν τοὺς ἀρχόντας τὸν εἰκιστὸν αἰῶνα.

Φ.— Συνειθισμένα πράγματα, καὶ μὲν Περικλέτο,
κί' ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον τοῦ βελέτω.
Ἡ νίκη, βρέ ζωντόδαλο, κί' ἂν εἶναι πληρωμένη,
μὰ πάντα νίκη μένει.

Ζήτ' ὁ Θανάσκαρος λοιπόν... Περίδομος, γαῖδορι...

Π.— φώναξε ζήτ' ὁ Δαμάλας ἢ βγάξω τὸ κουμποῦρι.

Φ.— Ἀφοῦ τὸ θέλεις ζήτω του καὶ πάω 'στὸν Μερκούρη.